

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia septima Pro Meditatione septima De Judicio universali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

ratos, sub Christi vexillo conscriptos, & Sacramentò dictò Christo Duci obstrictos milites avertat, ad perfidum transfugium ad castra, ad vexillum Luciferi animet, incitet, & ipsemet præeat; si animas è Christi in cruce pendentis brachiis ereptas, in ungues diaboli transferat! ô horrendam, detestandam, & plusquàm diabolicam perfidiam! hinc illæ lachrimæ divi Gregorii Pontificis, in hæc lamenta prorumpentis *Homil. 17. in Evang. Nullum majus præjudicium ab aliis, quàm à Sacerdotibus tolerat Deus, quando eos, quos ad aliorum correctionem posuit, dare de se exempla pravitatis cernit. Sacerdos itaque non multùm absimilis Udoni in vita, non multùm absimilis erit Udoni in morte.*

Historia septima

Pro Meditatione septima.

De Judicio universali.

Divus Vincentius Ferrerius, qui tot etiam pertinaces peccatores ad pœnitentiam & frugem convertit, non alio argumento usus, quàm proponendo, & explicando horrorem, & rigorem tremendi illius Judicii, quod ad finem mundi à Deo instituetur de omnibus, quotquot unquam fuerunt, Angelis & hominibus,

nar-

narrat *Part. 3. suarum Concionum. Concione 60.* Juvenem, cui iudicium extremum dormienti solummodo per somnium fuit objectum, ita cohorruisse, ut spatio unius noctis totus incanuerit, magnò illius commodò, si canos, & maturos animi sensus cum canis capillis induit. Aliam tibi hodie narrabo historiam, in qua ad meliorem & Catholicam fidem perduxit hominem perditum tremenda illa supremi Iudicii dies, non somnianti objecta, sed pennicillo expressa, & vigilanti ob oculos posita. Historiam hanc recenset Lodovicus Mainburg *L. 6. Historia de Iconoclastis.*

Theophilus Imperator Orientis, inter Iconomachos ultimus, Michaëlis Balbi Filius, postquam non minori crudelitate Catholicos, sacrarum imaginum cultores persecutus est, quam suus Parens Michaël, præ rabie & furore crepuit. Causa tantæ iræ & indignationis fuit clades, qua suum exercitum affecerat Amerumnas Saracenum Calyphus. Hæredem, & successorem imperii reliquit Filium Michaëlem quadrimum sub cura, & directione suæ uxoris Imperatricis Theodoræ, quæ clam marito semper Catholicam fidem sequebatur, & profitebatur, simulque sacras reverenter & ferventer colebat imagines.

Prudentis mulieris prima & præcipua cura fuit, ut sibi benevolos redderet, & devinciret binos in gubernando imperio,

& educando filio sibi à Theophilo adjunctos Consiliarios, & adjuutores Theoctistum, & Manuelem; Horum consilio, & ope in orientali Imperio restauravit sacrarum Imaginum venerationem & cultum. Institutâ & convocatâ in hunc finem Synodo Constantinopoli advenere Episcopi, Abbates, & Monachi à prioribus Imperatoribus Iconoclastis expulsi, proscripti & in exilium ejeti.

Bulgarorum Rex Bogor auditâ Theophili Imperatoris morte optimam occasionem invadendi, & evertendi Imperium orientale se nactum ratus, cum ejus gubernacula ad manus debilis & imbellis foeminae devoluta, nec detritas accisasque nuperâ à Saracenis acceptâ clade Regni vires restauratas cerneret, insuperhabitâ jurisjurandi religione, quo se initam cum Theophilo pacem ad plures annos inviolatam servaturum sanctè sponderat, Theodoræ misso feciale bellum indicit, nec hujus clarigationis ullam causam legitimam adducere potuit; nam sola Bogorem st mulabat Regnum suum, & hujus fines dilatandi libido.

Theodora imperterrita renuntiari jubet Bogori, veniret; se illi occursum in fronte sui exercitûs, sumpturamque justam ultionem de foedifrago, & injusto jurata pacis violatore, non aliâ de causâ, quàm ut puero quadrimo Imperii coronam è
capi-

capite decutiat; se minimè dubitare, quin Deus perjurorum Principum vindex accerrimus sibi, & justæ causæ sit adstiturus: Si tamen Deus, cujus Judicia sunt inscrutabilia, permetteret, ut innocentiam depressam scelus triumpharet, licet hoc eventurum minimè crederet, in exiguam id gloriam cessurum esset tam potenti Bulgarorum Regi, si foeminam vicisset, in maximam verò ignominiam, si à foemina vinceretur.

Intrepida Imperatricis responsio Bogoris animum ita inflexit, ut odio in venerationem, & amorem verso ad Theodoram suos legatos reverti, pacemque pristinam cum ipsa renovari, ac stabiliri jussit, hac sola conditione adjectâ, restitueret Theodora Bogori sororem suam bello priori captam, se vicissim Theodoræ restitutum Theodorum Cufatam, à se in ultimo conflictu captum.

Soror Princeps interim exemplo, & ductu religiosissimæ Imperatricis Catholicam fidem amplexa, nihil ardentius optabat, & curabat quàm ut Bogorem Regem Fratrem à cæco Paganismo abstractum, ad lucem Catholicæ Fidei adduceret, de cujus mysteriis, & dogmatibus non exiguam notitiam jam hauserat ex ipso Theodoro Cufata, viro non tantum doctissimo, & in rebus nostræ Fidei versatissimo, sed etiam zelosissimo.

Bulgarum non fides, quam probabat, sed fidei arduitas absterrebat, licet hanc evidenti prodigio confirmari vidisset tunc, quando Jesu Salvatoris Nomen in vota vocatum momento furentem sævæ grandinis procellam disjecit, & depulit.

Versabatur in aula Monachus ob eximiam, & excellentem pingendi peritiam Regi acceptus, & percharus, quem forori Regis à sacris Confessionibus fuisse non vanè credere juvat. Nulla re magis capiebatur & delectabatur Bogor, quam venatione ferarum, & quidem magis ferocium, velut leonum, tigridum, pardorum, urforum, aprorum: Has artifice Monachi penicillo depictas in aula, aliisque cubiculis suspendi curabat, ut earum aspectu tunc maximè, quando in silvas excurrere, & venationi indulgere non licebat, animum exhilararet. Extruxerat novum & magnificentum palatium, vastam hujus aulam, non pretiosis peristromatis vestiri, sed elegantibus picturis ornari iussit; inter alia Monacho in mandatis dedit, suo penicillo horridam, densis silvis opacam exprimeret vallem, ferocibus & atrocibus plenam bestiis, leonibus, tigridibus, ursis, & his similibus monstris, qui diversos homines, viatores, venatores, armatos vel inermes invaderent, vulnerarent, excussis venabulis terræ alliderent, & necquicquam repugnantes dilace-

lacerarent, mactarent, ita ut ipsa horrida
picturæ elegantia spectatoribus terrorem
incuteret.

Monachus, nomine Methodius, tam op-
portunâ occasione Regi totique aulæ
mysterium aliquod nostræ Religionis ob
oculos ponendi strenuè usus, ut hoc mo-
do ad eam amplectendam allicerentur, vi-
vis coloribus expressit terribilissimum
extremi Judicii diem, quo coram Divino
Judice pro tribunali sedente, omnibus
tam angelis, quàm hominibus comparen-
dum, ad audiendam æquissimam, eamque
irrevocabilem, & immutabilem senten-
tiam. Nihil aptius ad incutiendum ter-
rorem fingi potuit, quàm feralis execu-
tio sententiæ in reprobos fulminatæ:
diaboli omnes sub schemate diversorum
horrendorum monstrorum expressi spe-
ctabantur, in damnatorum animas irru-
ebant, & furebant; hic leo ignem vomens
discerpebat miserrimè ejulantem homi-
nem; illic immanis draco latissimè didu-
ctis faucibus integros greges condemna-
torum deglutiebat, ibi efferatorum urfo-
rum manipulus promiscuè sæviebat in
conglobatos, & catervatim in igneum in-
ferni barathrum ruentes reprobos; ex
altera parte nigri, deformes cornuti fauni
avernales, terribiles visu formæ, canden-
tibus catenis trahebant, vel hamatis unci-
nis in ardentem immensamque fornacem

harpagabant, protrudebant, & demergebant integras miserorum cohortes, inspe-
ctante ex suo tribunali sidereo Judice ex-
asperato, justissimo tamen, & amarè in
ipsorum interitu ridente.

Bulgarus ipsemet primo intuitu cohor-
ruit, pictorémque interrogavit sollicitè,
quæ fabula esset, quam adeò pateticè ex-
presserat. Et hoc erat, quod Methodius
expectaverat; itaque ad longum & latum
incipit ipsi exponere non fabulam, sed ni-
mis quàm veram historiam, licèt primùm
sub mundi finem producendam, & adim-
plendam. Novus discipulus, qui ab ore
Magistri pendebat, & novam doctrinam
jam avidissimè bibebat, tam acres & ve-
hementes sensit stimulos, interiùs agente
Divinâ gratiâ, exteriùs ante oculos posi-
tâ terrificâ ultimi Judicii imagine, acce-
dente Methodii instructione, & fervente
adhortatione, ut tandem Catholicam Fi-
dem amplecti decreverit.

Theodora hoc nuntio læta, sine mora
submit, quem Bogor expetebat, doctum,
ferventémque Episcopum, qui illum in fi-
dei Catholicæ dogmatibus, ac mysteriis
instructum, & lustrico Baptismatis fonte
ablutum Ecclesiæ Catholicæ infereret;
nec in hoc aliud sibi nomen ille imponi
voluit, quàm Michaëlis, ita honoratu-
rus juvenem Imperatorem Theodoræ fi-
lium.

Nec

Nec inter varia objecta obstacula maximum suorum subditorum, antiqua sacra mordicè defendentium, & nova, cane pejus & angue averfantium suscitata rebellio, ipsum à sancto proposito, & suscepta Religione Christiana dimovere potuit; sed hoc ipsum non sine Numine Divum evenit; nam Rex Bogor novitius Christianus primo fervore ardens tam firmam, & inconcussam spem in Dei protectione collocavit, ut sub trophæo crucis in omnibus suis vexillis depictæ, paucis ex suis, qui ipsum in bello, & Christiana Religione sequebantur ducem, stipatus intrepidè in rebelles, & ingentem horum exercitum moverit, de victoria minimè dubius; nec eum spes sua fefellit; nam conspectò Crucis signò, quod Regiis præferebatur copiis, rebelles panico timore correpti, abjectis armis, effusâ fugâ dilapsi sunt. Tanta victoria Bogori ne quidem unicâ sanguinis vel à se, vel à suis fusi guttulâ stetit. Fructus victoriæ fuit maximus; nam rebelles Deum pro suo Rege stare & pugnare advertentes, missis legatis non solum pacem supplices rogarunt, & perfidiæ veniam poposcerunt, sed simul per Baptismum Christo, & Christianæ Religioni adjungi petierunt, & obtinuerunt, atque ita tota Bulgaria Christianis Sacris initiata, suave Christi jugum ultrò subiit.

Ter-

Terribilis, & decretoria ultimi Judicii dies depicta tantum potuit ex Rege bar-
baro & pagano efficere ferventem, & mi-
tem Christianum, & non possit efficere
ex tepido, & dissoluto Christiano, vel Ec-
clesiastico Christianum, vel Ecclesiasti-
cum ferventem, probum, sui que officii
observantem toties visa, toties audita,
toties lecta & relecta? annus enim Ec-
clesiasticus graphicè tremendum hunc ul-
timum Judicii, & totius mundi diem
suis describit, nimirum primâ die Do-
minicâ adventûs, sive temporis adve-
nienti in terras Deo-homini sacri; intra
hujus anni decursum, secundâ feriâ post
primam Dominicam verni jejunii; & ul-
timâ tandem Dominicâ post Pentecosten;
& aliàs toties refricat nobis memoriam
ultimi hujus diei pia & sollicita Mater
Ecclesia, non ignorans, quantum ad no-
stram emendationem conferre possit co-
gitatio, & seria consideratio ultimæ hu-
jus tragoediæ, & districtissimæ, ac minutif-
simæ disquisitionis. Omnes Prophetiæ,
omnia Evangelia, omnes Epistolæ Cano-
nicæ, ipse etiam Apocalypseos Liber no-
bis in memoriam revocant extremum, ac
novissimum hujus mundi diem, & adven-
tum supremi, ac Divini Judicis. Mo-
net, & præmonet nos de ictu intentato,
de vindictæ gladio jam evaginato; quod
certum indicium est, quòd non desideret
nos

nos condemnare, sed optet, ut nos præ-
 visis jaculis cautè & maturè subtrahamus;
 qui altrâ inclamat voce: attende, cave ti-
 bi, fuge; utique non cupit ferire, sed ma-
 gis ut ita monitus se subtrahat ictui:
*Dedisti metuentibus te significationem,
 ut fugiant à facie arcûs, ut liberentur
 dilecti tui. Psal. 59.* Væ illi, qui has ad-
 monitiones surdis præterit auribus, qui
 blandas has voces misentis Dei non au-
 dit, cogetur expavescere ad horrida toni-
 trua judicantis, & condemnantis Judicis
 Divini.

Historia octava

Pro Meditatione octava.

De Inferno.

OPrimè sensit, & judicavit ille, qui aje-
 bat duos tantummodò carceres in
 urbibus Catholicis construendos esse, se-
 cundum tamen primò longè ampliorem:
 Primus cederet illis, qui non credunt, &
 ipsum infernum eliminant, vel saltem pœ-
 nis infernalibus perennitatem denegant;
 secundus isque longè largior stultis, quo-
 rum infinitus est numerus, quales revera
 sunt omnes illi, qui credunt, vel saltem se
 firmiter credere ajunt inconcussas fidei
 nostræ veritates; & ita vivunt, quasi ni-
 hi

hi